K V A D R O M A T I K A   75
4. R É S Z

Az előző részben prezentáltam a Fí-algebrát, amivel megmutattam, milyen lehetőségek rejlenek a végtelen dimenziós vektorterekben, ha egy bizonyos szorzást is értelmezünk a vektorok közt. Ez egyfajta hiperkomplex szám, ráadásul se nem kommutatív, se nem asszociatív. Főleg ez utóbbi tulajdonsága teszi alkalmassá arra, hogy univerzális modell legyen. De most térjünk vissza 75-be!

Az az igazság, hogy túl sokat az operátoroktól sem várhatunk. Felszínvakarás ez is, csak egy kicsit elegánsabb. Nem csoda, ha a kvantummecha csak valószínűségi kijelentéseket tud tenni. A kvantummecha szerint, ha jól értem, egy rendszer holmi operátorok halmaza, amelyek bizonyos állapotban vannak. Vagyis hülye megfogalmazás hogy az operátort alkalmazom az állapotfüggvényre, bár matematikailag így számolok.
Ehelyett:
Az operátor (mint fizikai mennyiség) a φ állapotban van. A sajátfüggvények ortonormáltak, a lehetséges ψ függvények szintén, vagyis egy operátor összes lehetséges állapota egy egységsugarú gömbön van, az O ψ-k meg egy ellipszoidán. No persze mindez a végtelen dimenziós állapottérben, de ez csak formai különbség.

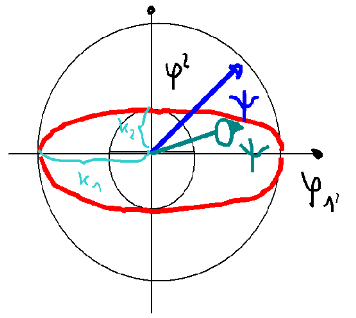

$\psi = \cos\alpha\,\varphi_1 + \sin\alpha\,\varphi_2$

$O\,\psi = \kappa_1 \cos\alpha\,\varphi_1 + \kappa_2 \sin\alpha\,\varphi_2$

Nem esett szó még a skaláris szorzatról. Ezzel lehet az együtthatókat meghatározni.

$(\psi, \varphi_1) = \cos\alpha$, $(\psi, \varphi_2) = \sin\alpha$.

Lelepleztük az operátor turpisságát! Mindössze annyit tesz hogy a $\psi = \Sigma c_i \varphi_i$ állapotfüggvényhez az $O\,\psi = \Sigma c_i \lambda_i \varphi_i$ új állapotfüggvényt rendeli.

A ψ állapotvektor minden koordinátáját λ_i – szeresre nyújtja. Így csinál a gömbből ellipszoidát. (Mit is tudna tenni szegény?!) Tehát az operátor úgy transzformálja az állapotvektort, hogy a koordinátáit külön-külön megnyújtja.
Persze felmerül a kérdés: Mért pont a sajátvektorokat mérjük? Van az $O\,\psi$ –knek fizikai értelmük? Nem mondom, bitang nehéz lemondani a korábbi egész matematikai apparátusról!

Most pedig áttérünk egy új világba. Kísérletet teszek egy Kvadromatika megalkotására!
Eleinte mindenféle mondvacsinált szabállyal, aztán meglátjuk, melyik marad életképes.

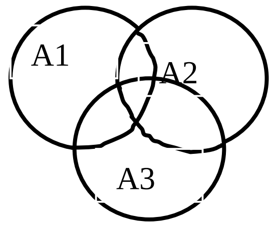

Ai = halmazok. $A = \cup Ai$. Hogyan értelmezem ebben a világban a sajátértéket és a sajátfüggvényt?
A $\psi = \Sigma c_i \varphi_i$ magában hordozza a φ_i – ket, tehát legyenek ezek részhalmazok! $\psi \supset \varphi_i$
A $\varphi_i \Rightarrow k\,\varphi_i$ szorzás meg legyen olyan, hogy a φ_i halmazt a saját részhalmazára képezi le, ha $k < 1$, és egy őt tartalmazó halmazra ha $k>1$. Az összeadásnak az unió feleljen meg. Lássuk, mire megyünk ezzel!
Fogalmazzuk át most kvadromatikus nyelvre!
A ψ kvadron úgy áll elő, hogy a φ_i alapkvadronokat megszorzom a c_i Naishi-faktorokkal és dialektikusan összegzek. $\underline{\psi} = \underline{\Sigma}\, \underline{c}_i\, \underline{\varphi}_i$ de most ezek kvadronműveletek! Ezt jelenti az aláhúzás. A Naishi-faktor azt fejezi ki, hogy a φ_i –k miként tükröződnek, miként lépnek kapcsolatba a ψ –vel!

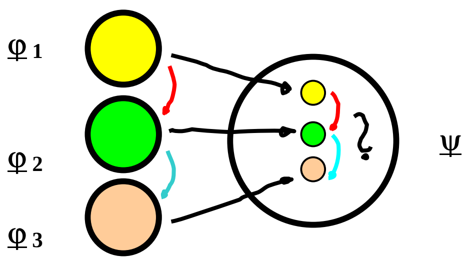

A kvantumfizikában $c_i = (\underline{\psi}, \underline{\varphi}_i)$ volt, ami egy skaláris szorzatot jelent :

$$\int \Psi(x)\cdot\varphi_i(x)\cdot d(x)$$

Mit jelentsen most? A skaláris szorzat vetületet jelent. φ_i vetülete ψ-re azt mutatja meg, hogy ψ mennyit tükröz φ_i -ből, φ_i -nek mely $\underline{\psi}$ része őrződik meg ψ-ben? Ezzel definiáljuk a kvadromatikus skaláris szorzatot. Ezentúl ezt dialektikus vetületnek, vagy egyszerűen vetületnek nevezem, és így jelölöm: $\varphi_i \triangleright \psi$.
Ez a művelet nem kommutatív:

$A \triangleright B \neq B \triangleright A$.

Megállapodhatunk abban is, hogy $A \triangleright A = A$ legyen. Ez a megállapodás nagyon fontos, mert a DILA alapja is ez! A művelet neve: pro.

$A \triangleright B$: A pro B. (projekció=vetület)

A dialektikus összeg jele legyen a # jel, és a kiejtése dis (dialszumma) . Kérdés az, hogy a dialszumma hogy tükröződik, azaz

$(A\#B)\triangleright\psi$ micsoda?

Első közelítésben vehetjük, hogy a # és a $\triangleright$ műveletek disztributívak, azaz

$$(A\#B)\triangleright\psi = (A\triangleright\psi) \# (B\triangleright\psi) .$$

Ez nem más, mint a tudat adekvátsága: a dialektikus összeg vetülete = a vetületek dialektikus összege, azaz a dolgok kapcsolatainak a tükörképe megegyezik a dolgok tükörképeinek kapcsolatával.
Ez a disztributív törvény a 2. lépés a DILA felé! A DILÁnál # helyett is $\triangleright$ van.
Ha eggyel tovább lépünk, akkor azt látjuk, hogy a tudat nem tükröz adekvátan, de törekszik rá. Ezt a dialektikus egyenlőséggel fejezzük ki. A dialektikus egyenlőség két oldala szüntelenül egymásba megy át.

$$(A\#B)\triangleright\psi \;\hat{=}\; (A\triangleright\psi) \# (B\triangleright\psi) .$$

Ez nem más, mint a megismerés folyamata. Az egyenlet jobb és bal oldala nem egyszerűen ugyanaz, hanem egymásba átalakul. A dolgok tükrözése átcsap a dolgok kapcsolatának tükrözésébe, és a kapcsolat tükrözése elvezet a résztvevő elemek felismeréséig. A rajzon piros és kék nyíl jelölte a kapcsolatokat. Persze a kapcsolatok is dolgok, és nekik is vannak kapcsolataik.
A dialszumma egy végtelen sor összege, ahol a dolgok tükrözik egymást, a tükörképek is tükrözik egymást, és így tovább. A kapcsolatok kapcsolatai elvezetnek a hipergráf gondolatához, ahol a gráf élei maguk is dolgok, tehát csúcsok rendelhetők hozzájuk, és ezek közt hiperkapcsolat-nyilak mennek, melyek maguk is dolgok, sít.

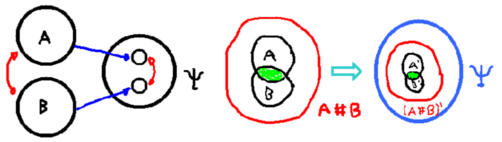

$$\boxed{(A\#B)\triangleright\psi \;\hat{=}\; (A\triangleright\psi) \# (B\triangleright\psi)}$$

Ez a Kvadromatika Disztributivitás tétele.

A Kvadromatika Disztributivitás tételéből született végül is a DILA. Ehhez az kellett, hogy a projekció műveletet önmagára alkalmazzam. Mint tudjuk, az önmagára alkalmazhatóság a másik fontos kvadromatikai jelenség.
A kapcsolatok kapcsolatait az ún. hipergráf jeleníti meg. A hipergráf olyasmi mint a kategória, de itt az objektumok együttal morfizmusok is és viszont. Csúcs és él egyugyanazon dolog két megjelenési formája lesz. Mindegy hogy azt mondjuk hogy két csúcs közt egy él megy, vagy két kutykurutty közt egy brekeke van. El is neveztem az ilyen jószágot motymorotymónak.

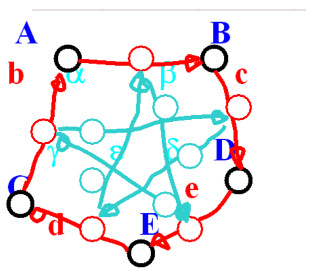

Ez egy osztályozás: egy elem n alatta levő osztályt tartalmaz, és ő maga m felette levő osztályba tartozik. (n,m) számpár jellemzi ezt a holmit. Egy poliéder lapokból, csúcsokból és élekből áll.
Dodekaéder:

1 lap = 5 csúcs + 5 él,
1 él = 2 csúcs + 2 lap,
1 csúcs = 5 él + 5 lap.

A következő jószágban 3 dolog van, ezek azonban érdekes módon egymást tartalmazzák:

A=(B,C) ; B=(A,C) ; C=(A,B) .

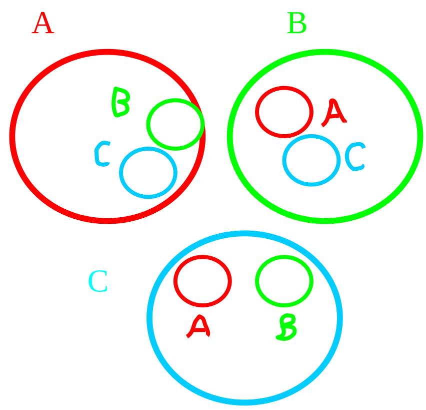

Na most mi ez a holmi?
Mert halmaz nem lehet, a halmazoknál ugyanis hierarchia van: egy halmaz csak egy nála alacsonyabb rendű halmazt tartalmazhat elemként. Nem lehet $A \in B \in C \ . \ . \ . \in A$ típusú hurok! Mármint a klasszikus halmazelmélet szerint. Mert a Kvadromatika szerint igenis lehetséges, sőt ez bizonyos tulajdonságokhoz elengedhetetlenül szükséges is!

A klasszikus halmazelmélet azért csukta ki a lehetőségek köréből ezt a hurkot, mert megtiltotta az $A \in A$ típusú öntartalmazást is! Ha ugyanis megengedett az $A \in A$, akkor holmi antinómiák léphetnek fel, és ezt a tökéletességre törekedő Russel és bandája nemigen tolerálta! Ha az $A \in A$ megengedett, akkor csinálhatunk olyan halmazt, amely elemként tartalmaz minden olyan halmazt, amely nem tartalmazza elemként önmagát! Tehát $A = \{ B: B \notin B \}$

Namost az a nagy kérdés, hogy valljon $A \in A$? Ha $A \notin A$, akkor A is rendelkezik a definiáló tulajdonsággal, tehát úgy illik hogy $A \in A$ legyen! De mihelyst $A \in A$, A máris nem rendelkezik a definiáló tulajdonsággal, tehát $A \notin A$! Node ekkor megint rendelkezik a definiáló tulajdonsággal, tehát ismét $A \in A$ és így tovább a végtelenségig. Russelék rühellték az ellentmondást, és csírájában el akarták fojtani annak minden lehetőségét. A Kvadromatika viszont a négyértékű logikával az ellentmondást is be tudta vonni a vizsgálat körébe! Sőt, hát a Dialektikus Materializmusnak az alapkategóriája az ellentmondás, és nekünk. Motával egy idő után az lett a mániánk, hogy a Kvadromatika a Dialmat matematizálása legyen! Vagy legalábbis feleljen meg a Dialmat követelményeinek! Ez pedig ott kezdődik hogy az ellentmondást kezelni tudjuk!

Az anyag legfőbb tulajdonsága a mozgás, a mozgás oka pedig az ellentmondás. Tehát a valóságot helyesen leíró matek szükségszerűen ellentmondásos. Az ellentmondással az a fő baj, hogyha a matek ellentmondást tartalmaz, akár csak egyet, akkor minden levezethető, és mindennek az ellentéte is. Már persze ha a klasszikus logikát alkalmazzuk nyakra-főre. Mert a kvantumfizika megmutatta, hogy léteznek más logikák is, pl. a kvantumlogika, amely nem disztributív háló, így mások a törvényei. A valóság logikája lehet egy még különösebb valami is, ahol az ellentmondás megengedett, és mégse lesz a teória semmitmondó! Mivel igaz állításból csak igaz állítás vezethető le, hamisból viszont igaz és hamis is, a Teremtő Ige csakis hazugság lehetett! A Sátánnak tetszene ez az érvelés… ld. Hazugságból felépülő világ.

Fenti A , B , C ábránkkal megjelent a Kvadromatika másik nagy alapábrája, a 3 egymást tükröző halmaz is! A DILÁnál ez is fontos.
Ha AA=A, (AB)B=A és (AB)C=(AC)(BC), akkor mi A(BC)?
A-t helyettesítsük (AC)C-vel: A(BC)=((AC)C)(BC) és most jobbról ki tudunk emelni C-t: ((AC)C)(BC) = ((AC)B)C . Ha megállapodunk a jobbról szorzás konvenciójában, akkor így is írhatjuk:ACBC . Az AC egy kis kör a C-n belül. Az ACB egy még picibb kör a B-n belüli CB körben. Az ACBC egy egészen pici kör a C-n belüli BC-n belüli CBC picikörben. Mivel A(BC)=((AC)B)C, ezért $A(BC) \neq (AB)(AC)$, ami az AC-n belüli picikör lenne! A körtükrözés tehát balról nem disztributív, csak jobbról! Most visszaröppenünk 75-be:

Mit fejez ki az A#B művelet? Azt, hogy az A és a B kifele mint egységes egész nyilvánul meg.

Megjegyzésem: a molekulapályák nem az atomi pályák

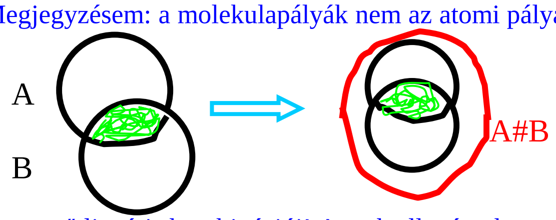

egyszerű lineáris kombinációi! Annak ellenére, hogy az egyik közelítő módszer, a LCAO MO éppen ezzel kezdi a megoldás keresését! Ez azonban csak a kiindulási pont! Kikeverjük az atomi pályákból a lehető legjobb közelítést, de ez nem lesz azonos az egzakt megoldással! A molekulapálya egységes egész, és kifelé határo-zott viselkedést produkál, tehát kvadronmennyiség! Az a mód, ahogy a molekulapálya összetevődik az atomi pályákból, éppen a dialektikus összeg : A#B ! Jó, így állunk az összeggel. Hogyan definiáljuk a szorzatot?

Az operátoroknál a szorzás egymás utáni alkalmazást jelent.

$$(O_1 O_2) \varphi = O_1 (O_2 \varphi)$$

A Kvadromatikában célszerű lenne a szorzatot úgy definiálni, mint kapcsolatot, közös részt.
A halmazoknál $A \cap B$ a közös rész. Nálunk legyen $A \star B$ = A és B kapcsolata.
Mit mondtunk korábban a kapcsolatról? Azt, hogy kölcsönös, és kvadronértékű. Hogyan függ össze a kapcsolat a vetülettel? A vetület valamilyen imágó, kép, skaláris természetű. A kapcsolat eleven, aktív, és így kvadron. Ha két kvadron külön-külön hat valamire, bizonyos területeken átfedés lesz. De ez még nem kapcsolat.

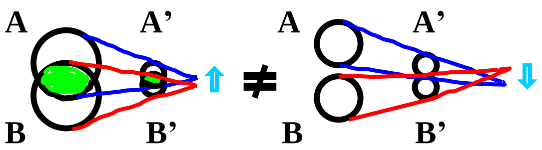

Megjegyzés:
Ez az ábrapár a távollátást és a rövidlátást prezentálja, az egyik esetben a fénysugarak a retina után keresztezik egymást, a másik esetben a retina előtt. Mi a bút akartam ezzel kifejezni? A és B külön-külön hat C-re, amit nem is jelöltem, a hatások A’ és B’, és e hatásokon keresztül létrejön a kék nyíllal jelölt eredő hatás. Az első esetben A és B közt szoros kapcsolat van, a második esetben nincs köztük kapcsolat. A kék nyíl más állása jelöli hogy az eredő hatás más. Itt A és B egy harmadikra, C-re hatott.

Megvan! Ha A és B kölcsönösen hat egymásra, kölcsönösen tükröződik egymásban, az a kapcsolat. A vetület más. Vetület akkor is van, ha nincs kölcsönös egymásrahatás.
Operátoroknál pl. $PX - XP = -ihI$.
Ha az operátorok nem kommutálnak, akkor kapcsolat van köztük, míg ha kommutálnak, akkor nincs kapcsolat. Tehát lehet a kommutátor a kapcsolat mértéke. $XV - VX = 0$, X és V nem zavarja egymást. P és X egymást bojkottálja.
A valószínűségszámításban az együttes valószínűségsűrűség függvény nem egyenlő az egyes rész -valószínűségsűrűség függvények szorzatával, csak akkor ha ezek függetlenek. A függetlenség azt jelenti: nincs kapcsolat. Független kvadronok esetén a kapcsolat= nulla, vagy a vetületek sima összege, vagy a vetületek dialektikus összege? Ez 3 jól elkülönülő szint! Ha tehát A fgtl B-től, akkor pl.

A★B = (A▷B) # (B▷A) .

Itt a vetületek dialektikus összege szerepel.
Kiejtés: A dipro B dis B dipro A.
Dipro = Dialektikus projekció? Akkor nem ugyanaz mint a közönséges projekció! Független valószínűségek: $P(A \cdot B)=P(A) \cdot P(B)$. Nálunk az (A▷B) # (B▷A) felel meg a $P(A) \cdot P(B)$-nek, és A★B a P(A,B)-nek. Együttes valószínűség.

Tulajdonságok: A#B ≡ B#A , ez azonosság. Ugyanígy A★B ≡ B★A , ennek neve A kon B.

A # dis és a ▷ kon ugyanis a közöset, az elemeken felülit reprezentálja.

A ▷B ≠ B ▷A , és dialektikusan sem egyenlőek. A vetület már az A és a B magánügye!

Új jel jön:

A ▶B jelentése: A viszonya B-hez.

Ezt így definiáljuk:

A ▶B = (A★B)#(B ▷A)

A és B kapcsolatának és B-nek A-ra való vetületének a dialektikus összege.
(Bevallom, nem tudom, mi az értelme és a jelentősége ennek a definíciónak, azóta soha nem használtam, így csak afféle berántómadzag szerepe volt)

A ▶B ≠ B ▶A , és dialektikusan sem egyenlőek.

Ha A és B fgtl ,
akkor A ▶B = B ▷A
és B ▶A = A ▷B ,
lévén A★B = 0.

Ekkor, mint látjuk, csak a vetületek vannak.

(A▶B) # (B▶A) =
= ((A★B)#(B ▷A)) # ((B★A)#(A ▷B)) =
= ((A★B)#(B ▷A)) # ((A★B)#(A ▷B)) =
= (A★B) # (B ▷A) # (A ▷B).

Megjegyzés:
A#B kommutatív, asszociatív, és A#A =A ,
így (A★B) #(A★B) = (A★B) .

Módosítás: A#A ≡ A , hanem A#A ≙ A ,
az egyenlőség csak dialektikusan áll fenn!
Ugyanígy az asszociativitás is csak dialektikusan teljesül:

(A#B)#C ≙ A#(B#C) .

A kommutativitás úgyszintén:

A#B ≙ B#A .

Ma ezt így mondanám: A processz ugyanoda vezet. Mandi. Ugyanaz a Mandelkvadronbaba jelenik meg a képernyőn. Persze van egy alapvető probléma.

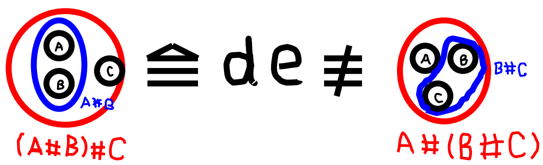

A Mandinál a $z := z^2 + c$ processz baloldalán a z nevű rekesz van, ebbe teszem a jobboldal értékét. Ez egy értékadó utasítás.
De azt nem írhatom, hogy $z + x := z^2 + c$, mert a baloldalon nem egy rekesz címe van, hanem egy kifejezés, ami maga is kiszámításra vár! A dialektikus egyenlőség tehát nem azonos az értékadó := utasítással, bár mint láttuk, sok közös vonásuk van. A dialektikus egyenlőség törekvést fejez ki. Vagy kifejezheti két processz egyenlőségét is. Két processz egyenlő, ha ugyanazt a Mandi-ábrát produkálja. 83-ban a fractor szórással kísérletezve kaptam processz-típusú dolgokat.

<u>A#B elemzése</u>:
Van

A#B, (A★B), (A ▷B),
(B ▷A), (A ▶B) , (B ▶A) .

Hogy függenek össze ezek? Néhány kísérlet az elemzésre:

A#B $\widehat{\equiv}$ (A#(A★B))#B ?
A#B $\widehat{\equiv}$ (A#(B ▶A)) ?
A#B $\widehat{\equiv}$ (A#(A ▶B)) ?

még ez se az igazi.

A#B ≡ (A#(A ▶B)) # (B#(B ▶A)) !

Ez így érvényes!
A ▶B része is A-nak, de több is nála, hisz B is benne van egy adott szinten.
A # (A ▶B) az A és az A ▶B dialektikus összege. A ▶B neve A vis B : A és B viszonya.

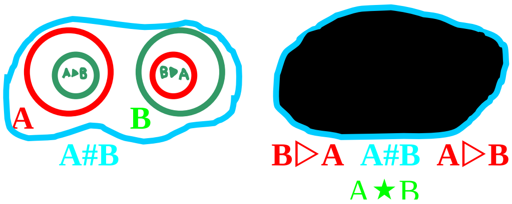

Az A#B egyenletesen konvergens sorba fejthető:

(A#B) ≡ (A#B#(A#B)) ≡
≡ (A#B#(A#B#(A#B))) ≡
≡ (A#B#(A#B#(A#B#(A#B)))) . . . stb.

Megjegyzem, ez szakasztott olyan, mint a Mandi-processz:

$z \to z^2+c \to (z^2+c)^2+c \to ((z^2+c)^2+c)^2 + c \ldots$

Tehát már a kezdetek kezdetén felismertem, hogy végtelen tükörverődésekből áll a világ, és ez nem más mint a Máya, a káprázat! Igaza van a Giginek, létezik a káprázat matematikai leírása!

Azt kell megmutatni, hogy az A-ban és a B-ben a közeledéskor felhasadás következik be:

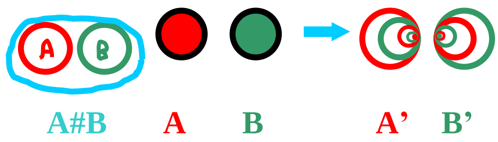

Mint látjuk, szeretett önegymástükröző köreink ismét megjelentek. A-ból A' lesz, B-ből pedig B' lesz. Ez azt jelenti, hogy a tárgyakban pusztán amiatt is változás áll be, hogy egyszerűen egymás mellé tettük őket.
Ez a Tlöni matek alapja is.

Valóban, ha idézünk Borges nagyszerű művéből, a Galaktika 17 alapján, ami bizony 76-ban jelent meg! Akkor az alábbiakat olvashatjuk:

Tlön geometriája két, némiképp eltérő tant foglal magába: a vizuális és a taktilis geometriát. (valamint az olfaktorikust…95.2.12) Az utóbbi megfelel a mienknek, ezt alárendelik az előbbinek. Ez a geometria nem ismeri a párhuzamosokat, és kimondja, hogy a helyéből kimozduló ember módosítja a körülötte levő formákat. (TIP!) Aritmetikájuk a határozatlan számok fogalmára épül. Hangsúlyozzák a nagyobb és kisebb fogalmának fontosságát, amelyet a mi matematikusaink a > és < jelekkel szimbolizálnak. (84-ben ebből született a Glab-Hess világkép. A ▷ : Glab, és a # Hess ezúttal nem műveletek, hanem relációk. Később írok róluk.) Állítják, hogy a számolás művelete megváltoztatja – mert határozatlanból határozottakká változtatja – a mennyiségeket. (Pontosan ez az eszme bukkan fel a felsorolás és a KVAX problémájánál! Egy megszámlálhatóan végtelen (mex. ∞) halmaz elemei tökéletesen egyenrangúak mindaddig, amíg fel nem sorolom őket!

Valóban, osszuk a természetes számokat két részre: {1,2,3,4,5,6,7,8. . .} = {1,3,5,7 . . .} U {2,4,6,8 . . .} és ez a két halmaz egymással is és az eredetivel is tökéletesen ekvivalens, pontosan ugyanannyi elem van mindháromban! Párba állíthatók: 1-2, 3-4, 5-6, 7-8, 9-10, . . . akkor pedig ezzel az eljárással két tökéletesen egyforma mex. ∞ halmazt csináltam, amelyek az eredetitől sem különböznek! Mi más ez, mint a szaporodás matek modellje?!

A két új halmazt megint kettévehetem, kapom az {1,5,9,13…} , {3,7,11,15…} , {2,6,10,14…} , {4,8,12,16…} halmazokat. Ezeket megint kettévehetem… és mi akadályoz meg abban, hogy ezt az eljárást a végtelenségig folytassam?! Hány darab mex. ∞ elemű halmazom lesz a végén? 2 a végtelenediken, azaz kontínuum! Hogyan?! Kontínuum?! De hát az lehetetleeen! Hiszen a mex. ∞ nem nagyobb hanem kisebb mint a kontínuum! Hol az ellentmondás?

Nos, ha megnézzük a halmazokat, azt látjuk hogy egyre nagyobb számok vannak bennük. A végtelenedik halmazokban végtelen nagy számok lesznek. De ez az ellentmondás csak azért lépett fel, mert megszámoztuk, felsoroltuk az elemeket! Amíg nem számozzuk meg, tökéletesen egyformák, és a mex. ∞ csodakorsóból akárhány elemet kiszedhetek, sose fogy el! Sose tudhatom, mikor vettem ki az utolsót. Hisz lehet hogy csak a felét vettem ki, és az ugyanolyan mex. ∞ ! És ami bent maradt, ugyanolyan mex. ∞! Ezért a felsorolatlan mex. ∞-t elneveztem KVAX-nak, ami azt jelenti: Kimeríthetetlen Végtelen Alef , na megint egy szó, amit Borgestől tanultam! Nála az Alef egy kicsi gömböcske, amelyben azonban ott a teljes Világmindenség a maga egészében, minden pici részletével, és aki belenéz, egyszerre lát mindent mint Isten. Egyetlen Ómega pontból látja a múltat, jelent és jövőt, és többé semmi sem ismeretlen a számára. Ez a „felét kiveszem, felét benthagyom” algoritmus a 76-os Kvadromatika gerince.)

Az a tény, hogy különböző személyek, akik ugyanazt a mennyiséget számolják, azonos eredményre jutnak, a pszichológusok szerint a gondolati asszociációk és az emlékezet helyes gyakorlásának a példái. Mint már tudjuk, Tlönben az ismeretek tárgya egy és örök. (Platón szerint is: a Matek, a Matheses: emlékezés az örök dolgokra, amiket odaát tapasztaltunk. Van egy örök szellemvilág, aminek a valóság csak árnyéka!)

Ma már tudjuk, hogy az egész Világegyetem, és a legparányibb részleteire vonatkozó törvények is előre meghatározottak, ha átmeneti jellegűek is… No szetla Ríta!

Tlön lakói a Világegyetemet szellemi folyamatok sorozatának tartják, amely nem a térben, hanem az időben bontakozik ki. 79-ben felfedeztem, hogy egyetlen dimenzió létezik: az idő. Kisfaludy is időfizikáról beszél. A tér magában foglalja az időt is.

Most hogy végigolvastam a Tlönt, leküzdhetetlen vágyat érzek rá hogy idézzek belőle, de majd később. Most a 75-ös dolgokat folytatom. De tény hogy sok kvadrongondolat csírája
itt található. No meg sok más scifiben, amik sokkal többek, mint egyszerű fantik!

Ha az A és a B kapcsolatba kerül, A már nem az eredeti B-t látja, hanem egy módosultat. Ugyanígy B is egy módosult A-t lát.

A → A’ → A’’ → A’’’

és B → B’ → B’’ → B’’’ . . .

A végtelen sor konvergens, és a végeredmény a kölcsönható A és B , mondjuk <u>A</u> és <u>B</u> .

A#B már a két módosult kvadron összege. Ez is a dialszumma, a dis lényege!

<u>Megjegyzés</u>:

A Shira-processz lényege is ez! Két tömeg van egymás gravitációs terében.

m_1 és m_2 .

Mindkettő áramoltatja a TIP-et a másik helyén, ezért megváltoznak a tömegek.

$$m_1 \to m_1 / \sqrt{1-\frac{v^2}{c^2}}$$

és $$m_2 \to m_2 / \sqrt{1-\frac{v_1^{\,2}}{c^2}} ,$$

továbbá

$v_1^{\,2} = 2G\, m_1 /r$, $v_2^{\,2} = 2G\, m_2 /r$,

v a TIP sebessége, G a gravitációs állandó, m a tömeg, r a két tömegpont távolsága.

Behelyettesítve azt kapjuk, hogy

$$m_1 \to m_1 / \sqrt{1-\frac{2Gm_2}{rc^2}}$$

és $$m_2 \to m_2 / \sqrt{1-\frac{2Gm_1}{rc^2}} ,$$

most ez utóbbit rakjuk az előbbibe:

$$m_1 \to \frac{m_1}{\sqrt{1-\dfrac{2Gm_2}{rc^2\sqrt{1-\dfrac{2Gm_1}{rc^2}}}}}$$

, no ezzel egy végtelen processzt kapunk.

Ráadásul $r \to r / \sqrt{1-\frac{v_2^{\,2}}{c^2}}$ az m_1 képletében

és $r \to r / \sqrt{1-\frac{v_1^{\,2}}{c^2}}$ az m_2 képletében,

így a sebességekkel tudunk valamit kezdeni:

$v_1^{\,2} = 2G\, m_1 /r \rightarrow 2Gm_1 /r(1-v_2^{\,2}/c^2)$ és
$v_2^{\,2} = 2G\, m_2 /r \rightarrow 2Gm_2 /r(1-v_1^{\,2}/c^2)$.

Ha $x = v_1^2/c^2$ és $y = v_2^2/c^2$ továbbá
$a = 2Gm_1/rc^2$ és $b = 2Gm_2/rc^2$,
akkor az alábbi egyenletet kapjuk:
$x=a/(1-y)$ és $y=b/(1-x)$.
Ez megoldható:
$x=a/(1-b/(1-x)) = a(1-x)/(1-x-b)$,
innen $x(1-x-b)=a(1-x)$, és ez egy másodfokú egyenlet.
$x - x^2 - bx = a - ax$, $x^2 - (1-b+a)x + a=0$,
ennek megoldása

$$x = \frac{\pm\sqrt{(1-b+a)^2 - 4a} + (1-b+a)}{2}$$

Ez szimmetrikusabb alakba is írható, ha a gyök alatt egy kis átalakítást végzünk:

$$x = \frac{\pm\sqrt{(1-b-a)^2 - 4ab} + (1-b+a)}{2}$$

Innen x = a negatív előjellel vett gyök, y pedig $a \leftrightarrow b$ cserével adódik. Tehát a végtelen Shira-processznek van kiszámolható végösszege.

A Kvadromatika egyik célja megtalálni a hasonló processzek kiszámításának módjait.

Nem állhatom meg, hogy ne említsem meg a Shira-processz egy meglepő reprezentációját!
A valószínűségszámításban két független esemény valószínűsége a két esemény valószínűségének a szorzata, két kizáró eseményé meg a valószínűségek összege.
Legyen most két fgtl esemény **A** és **B** , valószínűségeik A és B, közös részük X, annak valószínűsége x.
Ekkor A=a+x, B=b+x, és A·B=x mert A és B függetlenek.

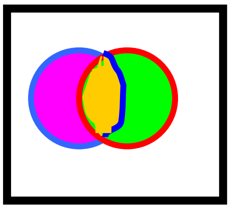

A B x a b

$A \cdot B = x$,
tehát $(a+x)(b+x) = x$,
tehát $x^2 + (a+b-1)x + ab = 0$
Ennek megoldása

$$x = \frac{\pm\sqrt{(a+b-1)^2 - 4ab} + (1-a-b)}{2}$$

Minket A = a+x érdekel:

$$A = \frac{\pm\sqrt{(a+b-1)^2 - 4ab} + (1+a-b)}{2}$$

Ha összevetjük az A-t a fentebbi x-szel, tökéletes egyezést látunk!

Most vissza 75-be:

Tehát az A#B már a két módosult kvadron összege. Éppen ezért $(A\#B)\#C \equiv (A\#B\#C)$, és ezt úgy értelmezzük, hogy ha az A és a B közelébe kerül a C, akkor mind A, mind B és C addig változik, amíg az egyenlőség fenn nem áll. Nem mondható, hogy az (A#B)#C-nél az (A#B) rész az a C nélküli A és B összege.
Még a kiszámítási mód sem lehet ilyen:
Először C nélkül kiszámítjuk (A#B)-t, majd bejön C, de ekkor (A#B) is elváltozik úgy, hogy végül (A#B#C) lesz az eredmény. Ez egy dialektikus folyamat, melyet legjobban a 3 egymásban tükröződő kör jelenít meg. Itt a 3 kör szerepe teljesen szimmetrikus, egyenrangú.
Ha először A és B van, és a C messziről közeledik, csak pici változást okoz, a tükröződő körök picik. Aztán egyre nagyobbak. A beállás folyamatos és dialektikus, ezért kölcsönhatás ez, ezért kapcsolat. Ha a C elmegy, az ugyanilyen tranziens folyamat.
Marad-e a C-ből valami azután is, hogy elment? Ez a minőség-megőrzés. A dolgok emlékeznek az előző állapotokra. Az időkvadron belehurkolódik a génekbe. Ez is olyasmi, mint a Karma-Ríta. Tehát
$A\#B\#C\#D\ldots$ és $A\bigstar B\bigstar C\bigstar D\ldots$
teljesen asszociatívak.
Ugyanígy a disztributivitás is teljes:
$(A\#B\#C\#D) \triangleright X$
$=(A\triangleright X)\#(B\triangleright X)\#(C\triangleright X)\#(D\triangleright X)$ és
$(A\bigstar B\bigstar C\bigstar D) \triangleright X$
$=(A\triangleright X)\bigstar(B\triangleright X)\bigstar(C\triangleright X)\bigstar(D\triangleright X)$.

Dolgok tükörképe $\Leftrightarrow$ dolgok eredőjének tükörképe.
Dolgok tükörképe $\Leftrightarrow$ dolgok kapcsolatának tükrözése.

Most írjuk fel a kvadromatikus sorfejtést!
(Mellékesen A#B tartalmazza $A\bigstar B$ –t is, mint a halmazoknál.)

Az operátoroknál
$\psi = \Sigma\, c_i\, \varphi_i$ és $O\,\psi = \Sigma\, c_i\, \lambda_i\, \varphi_i$
volt. Nálunk
$c_i\, \varphi_i \rightarrow \psi \triangleright \varphi_i$ és $\psi = \#\, \psi \triangleright \varphi_i$.
Mi felel meg $O\, \varphi_i$ –nek? Mert ez dönti el, mi lesz $O\, \psi$ megfelelője.
A nagy # jel felel meg a Σ-nak. A $\psi = \Sigma\, c_i\, \varphi_i$ annak felel meg, hogy a ψ-t felírjuk egy teljes függvényrendszerben mint bázisban. Hogyan definiálunk egy teljes kvadron-rendszert?
A valószínűségszámításban van teljes eseményrendszer, olyan eseményekből áll, amelyek egymást kizáróak, és belőlük kirakható a biztos esemény.

Ugyanennek felel meg a teljes ortonormált bázis a kvantumfizikában. Legyen ez a teljes kvadronrendszer $\{ B_i \}$ ahol i = 1,2,3,…
és $A \triangleright B_i$ jelenti az A és B_i vetületét.
Ekkor $A \triangleq \#(A \triangleright B_i)$.
Itt is lehet hogy a dialektikus egyenlőség helyett elég a közönséges.

A kvadronokat millióféleképpen lehet kapcsolatba hozni egymással, aszerint lesz belőle sejt vagy turha. Ugyanazok a kvadronok más-más kapcsolatban lehetnek.
Pl. teljes kvadronrendszer = Kémiai elemek, és ebből minden anyag felépíthető a legtávolabbi galaxisokig.
$A \triangleq \#(\boxplus B_i)$ Itt most új jel jelent meg, a $\boxplus$ Naishi operátor, amely elrendezi a B_i -ket egy eseménytávolságtérben. Utasítás, amely a kvadronokat kapcsolatba hozza egymással. Megmondja, melyik kvadron milyen mértékben és kivel párosuljon. $\boxplus B_i$ olyan kvadronrendszer, amelynek rögzítették a kapcsolatait. Már nem szabad-kvadron. De ha meggondoljuk, ha egy kvadron kapcsolatban áll, már nem szabad.
A $\boxplus B_i$ a B_i-k olyan elrendezése, ahol a kívánt kapcsolat magától kialakul.
$2\,H_2 + O_2$ + meleg $\rightarrow 2\,H_2O$ spontán létrejön. Sok fehérje és más szerves anyag megfelelően összehozva → élőlény, DNS, sejt.
A $\boxplus$ Naishi tehát mintegy térben elrendezi őket. Állapottérben, eseménytávolságtérben. Ez a Naishi-felbontás.
A $c_i\,\varphi_i$ - nek itt az felel meg, hogy a B_i kvadron bizonyos távolságra van a többitől, így csak bizonyos mértékig tart kapcsolatot velük.
A kvadronok nyilván nem mereven, passzívan ülnek a helyükön, hanem létezésük aktív mozgásban nyilvánul meg. Bizonyos valószínűséggel bizonyos helyzetek valósulnak meg. A Naishi minden kvadronhoz egy helyzetet, pozíciót rendel, ami a kvadron további sorsát, kapcsolatait dialektikusan meghatározza. A klasszikus szemlélet óriási hibája, hogy a B_i -ket mint merev koordinátarendszert tekinti, és egy ψ kvadront $\Sigma\, c_i B_i$ -ként ábrázol benne.

Figyeljük meg, hogy a TIP eszméje már innen előkacsint, Hiszen a TIP nem egyéb, mint egy ilyen koordinátarendszer, amit egy anyagi közeg, egy megfelelően elrendezett B_i anyaghalmaz valósít meg! TIP-rács, rugó-tömeg-rács.

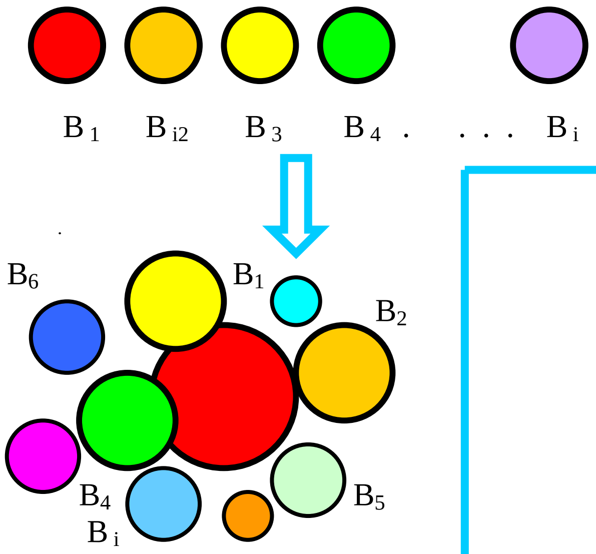

Ilyen tehát egy Naishi-tér!

Mi nem a B_i -ket használjuk koordinátarendszernek, sőt épp a B_i -ket helyezzük el az eseménytávolságtérben. Az eseménytávolságtér is egy relatív valami, hisz függ a B_i -től. A kvadronok mozognak, változnak, változtatják kapcsolataikat a Naishi-térben.

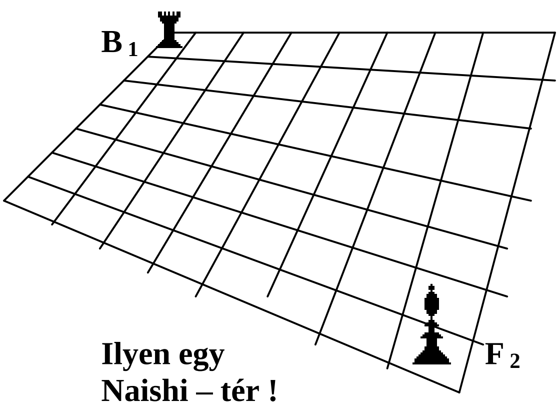

Ilyen egy Naishi – tér !

A ≘ # (⊞ B_i) kifejezi, hogy a dolgok (kvadronok) belül lüktető-kavargó minorkvadronokkal vannak kitöltve, és A hol ezek dialszummájaként, hol egységes egészként viselkedik. (ezért ≘) . Kiejtése: A dien dis Naishi Béí . Ez a Naishi-felbontás alapképlete. (É – Dien – Di : AD&D : korunk Di-Li-je, kalandok és sárkányok! Szerepjátékok.)

ÖSSZEFOGLALÓ:

A Kvadromatika eddig definiált alapműveletei:

A≘B : A dien B
: A dialektikusan egyenlő B-vel. A két oldal nem egyenlő, de szüntelenül egymásbaalakul.

A#B : A dis B
: A és B dialektikus összege. A és B összege kifele mint egységes egész nyilvánul meg.

A★B : A kon B
: A és B dialektikus szorzata, A és B kapcsolata, kölcsönös egymásrautaltsága.

A▷B : A pro B
: A vetülete B-re.
(A#B)▷C ≘ (A▷C) # (B▷C)

Műveletek, tulajdonságok:

A#A = A ,
A#B = B#A ,
A#(B#C) = (A#B)#C = A#B#C

A★B = B★A ,
(A★B)★C = A★(B★C) = A★B★C

(A#B)▷C ≘ (A▷C) # (B▷C)
(A★B)▷C ≘ (A▷C) ★ (B▷C)

Ez utóbbit kijavítottam, az eredetiben a kapcsolatok vetülete a vetületek dialszummája volt, de szerintem ez téves. Mindenesetre érdekes elgondolás.

{ B_i } teljes kvadronrendszer, ha egyik sem fejezhető ki a többivel, és velük minden kvadron kifejezhető, amit vizsgálunk. A kvadron felbontása, felírása a B_i -vel:

A ≘ # (⊞ B_i) .
⊞ a Naishi – eloszlás. Meghatározza a B_i -k helyét a Naishi – térben, s ezzel további sorsukat is.

Spontán együttlét: Ha A★B = Φ , akkor A#B = A+B , a dialszumma sima összeggé válik. A Φ a zéruskvadron. Úgy is mondhatjuk, A★B = C , és most C éppen zérus sajátállapot-ban van. (ez azt jelenti, hogy a kapcsolat lehet állapotfüggő!)

A Naishi kvadronmennyiség, sőt kvadronoperátor-mennyiség. Aktuális értéke függ a B_i -k mozgásállapotától. (Ez azt jelenti, hogy az anyag határozza meg a téridő szerkezetét!)

⊞ B_i olyan kapcsolat a ⊞ és a B_i közt, amelyben a ⊞ a meghatározó, de a B_i -k vissza is hatnak. Klasszikus mecha: F=m·a : nem derül ki, hogy az F-nek van meghatározó szerepe

Ha két kvadron passzívan van egymás mellett, akkor van egymásrahatás, és vannak vetületek, de nincs kölcsönös egymásrahatás. Más szavakkal: a kölcsönhatás csak egy bizonyos szintig megy el, ott megáll.

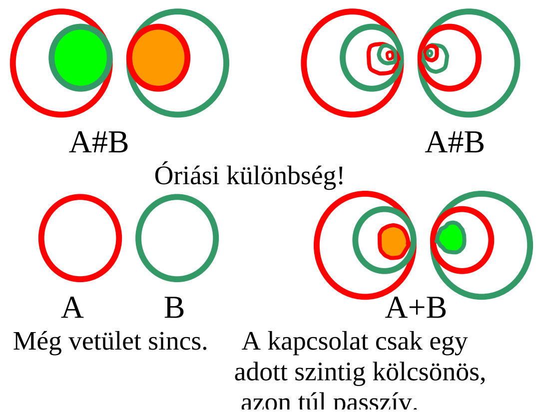

A B rendszer nem tükrözi az irányomban az én ráhatásomat, és én sem az ő ráhatását. Illetve: csak a triviális ráhatást, a csöndet tükrözzük. (itt én vagyok az A rendszer.)
Szóval minden kvadronnak van Naishija. Ezt az élet mértékének, vagy általában a rendezettség mértékének tekinthetjük.

(A+B)★C = (A★C) + (B★C)
(A+B) # C = (A # C) + (B # C)
(A+B)★C = (A★C) # (B★C) ?!!

Hisz igaz, hogy A és B mit sem tud egymásról, de (A+B)★C már C-n belül van, s ott már összefügghetnek! Antidisztributivitás.

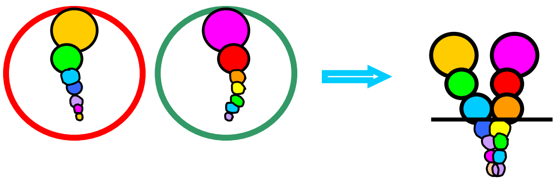

A és B felső 3 szintjén nincs kapcsolat, de az alsó 4 szinten már van! Mintha a kvadron olyan fa lenne, kiáll a sóvárgás talajából, s bár a törzsek külön állnak, a gyökerek összefonódnak. Persze ez fordít va is lehet. Ha két társadalom kapcsolatban áll, akkor még nem biztos hogy az emberek is organikus kapcsolatban állnak! Némelyek igen, mások meg nem.

A kvadronok kapcsolata = a részkvadronok kapcsolatainak dialektikus összege?
A kvadronok világát úgy képzeltem el, mint az emberek világát: az emberek valamennyire ismerik egymást, de a többségről csak egy nagyon általános benyomásunk van. Ezt neveztem skaláris kapcsolatnak.
Kvadronkapcsolat = kölcsönös kapcsolat, barátság, ismeretség, kommunikáció.
De később a kvadronok világa úgy jelent meg nekem, hogy minden kvadron minden más kvadront tükröz, méghozzá minden szinten! Egy tökéletes önegymástükröző szövevény jelent meg előttem, és ez a Mandiban már szinte meg is való-sult! Az emberinél jobb világot képzeltem el a kvadronokkal! Talán az angyalok világa ilyen? A tökéletes világ odaát. Valóban, minden atahori álmom olyan világról szól, ahol tökéletes rend és tisztaság van, nincs por, semmi sem öregszik, minden új és friss, ugyanakkor határtalanul régi, korokon átívelő. Béke és szeretete tölt ki mindent.

Egy rendszer akkor kvadron, ha a Naishija kvadron. Ekkor válik ugyanis a rendszer legmagasabb szintje kvadronná, s ezzel maga a rendszer is kvadronná.
(Ezt ma úgy mondanám hogy kvadron=tudatosság. Van tudatos álom is, ahol bár az ember alszik, mégis jelen van a legmagasabb szint, vagyis a tudat. Ezzel alászálltunk a mélyebb régiókba! Voltaképp a Kvadromatika nem egyéb, mint a Tudat elmélete, afféle matematikai pszichológia, mondhatnám, Pszichohistória!

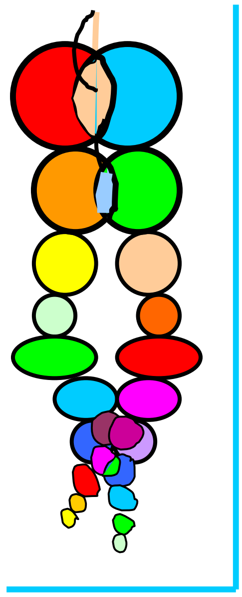

Ahogy Asimov megírta az Alapítványban! Végül is kezdettől erre vágytunk, hogy ezt megteremtsük a magunk eszközeivel! Így az egész Világegyetem maga sem lesz más, mint egyetlen óriási tudatos élőlény! Nem más ez, mint egyfajta szupraidealisztikus világkép, annak ellenére, hogy mi a Dialmattal kezdtük, a Dialektikus Materializmust akartuk egy az egyben átvinni a matekba!).
Lehet egy rendszer hasadt Naishijú is, vagy tök sztochasztikus, pl. gáz. Vajon a folyadékrezgés – kvadronállóhullámoknál a folyadék belső rendezett szerkezete nyilatkozik meg?
Rezgéskvadronok?
Itt bizonyára arra gondoltam, hogy rezgetett folyadék szabályos állóhullámmintákat produkál, pl. egy kerek tálban levő víz, és ez meglepően emlékeztet az atomi elektron-pályák hullám-mintáira! Nem véletlen, hisz ugyanaz a jelenség van! Az atomban a mag Coulomb-tere nem egyéb, mint egy áramlás okozta nyelő, örvény, amelyen az elektron habként táncol, a kvantum-bizonytalanságot meg a vákuummal való szoros csatolás kelti, hiszen a rezgő TIP állandóan mozgásban tartja az elektront! Erről szól a Sztochasztikus Elektrodinamika! A KVED divergenciái a TIP szép megnyilatkozásai!

$$(A\#B)\triangleright C \triangleq (A\triangleright C)\ \#\ (B\triangleright C)$$

: mi szabja meg, hogy a dialektikus egyenlőség mikor merre billen? Az, hogy az A, B, C milyen állapotban van, és milyen a kapcsolatuk.
Az a := b egy egyszerű ideoda processz: itt a b rekesz tartalmát egyszerűen átrakjuk az a rekeszbe. $z := z^2 + c$ esetén kiszámoljuk $z^2 + c$ –t, és az eredményt átrakjuk z-be, majd megint kiszámoljuk, sít. A fenti dialektikus egyenlőség nem ilyen egyszerűen megy! Itt vezérelt processzről van szó, az A, B, C állapota vezérli!
Csatolt processzek esetén még bonyolultabb a helyzet, ilyen pl. a Chemoton, ami az élet Gánti – féle modellje. Mondhatnám, a Kvadromatikát ehhez találtam ki!

$A\#A = A$, így vesszük.
Ha $A\#A \triangleq A$, az érdekesebb, ez az önmegismerés dialektikus folyamatát jeleníti meg!

Villanytan:

Az elemek a kvadronok, a hálózatmátrixok meg a Naishi. A Naishik szorzatát már tudom úgy értelmezni, hogy egymás után alkalmazom őket. Hiszen ez operátormennyiség! Persze ez nem ilyen egyszerű, mert ⊞A már nem kvadron, hanem kvadronelrendezés! (Attól még ez lehet maga is kvadron!)

Kvadronhalmaz: Nos, így képzelem el.

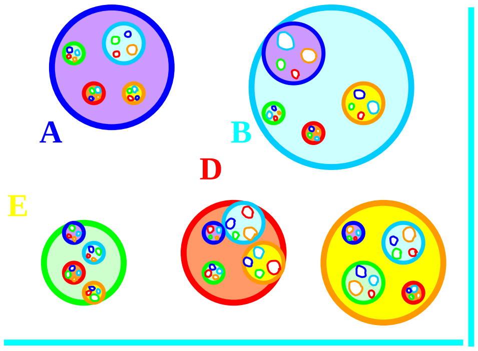

Mindegyik tartalmazza mindegyiket egy adott szinten. A legtöbbnek csak valami felszínes összegét. Attól függően, milyen a kapcsolatuk. A klasszikus terek (pl. az euklideszi sík) azért nem tetszenek annyira, mert nem mondhatjuk, hogy a sík egyik pontja tartalmazza a többi pont képét. A valós számot megadhatom végtelen bináris alakban, pl. 0.0101101001001. . . mondjuk azt, hogy az egyik szám tartalmazza a másikat, ha pl.

α = 0.abcd… és β = 0.10010110abcd..

nos ebben az esetben azt mondjuk hogy

$\beta \supset \alpha$.

Bonyolultabb, de még mindig elég egyszerű módja a tartalmazásnak, ha az α szám a β számnak minden második bitjéből áll:

α = 0.abcde… és β = 0.1a0b1c1d0e . . . ezzel a módszerrel végtelen sok szám is egymásba fésülhető:

α = 0.abcde… , β = 0.abcde… ,

γ = 0.abcde… , δ = 0.abcde… , …

itt a különböző színű azonos betűk más számokat jelölnek. A belőlük nyert új szám:

0.aabacbdaecfbgdhaiejckflbmgndohpaqiresjt . . .

a szabály:

az α szám jegyei az 1,3,5,7,9… helyekre,

a β szám jegyei a 2,6,10,14,18… helyekre,

a γ szám jegyei a 4,12,20,28.. helyekre,

a δ szám jegyei pedig a 8,24,40,56,72.. helyekre kerülnek,

a képlet: $(2k+1)\cdot 2^{m}$, ahol k = 0,1,2,3,… és m = 0,1,2,3,… Ezzel a képlettel egy táblázat definiálható, amely a Fí-algebra minden jó tulajdonságával rendelkezik.

1	**3**	**5**	**7**	**9**
2	**6**	**10**	**14**	**18**
4	**12**	**20**	**28**	**36**
8	**24**	**40**	**56**	**72**
16	**48**	**80**	**112**	**144**

Ez a táblázat lett az elkövetkezendő évek kulcsa, minden ekörül forgott. Ebből lett az ún. BIN bázis, amely kivételesen nem BIN Ládenről kapta a nevét, hanem mert ez egyfajta BINáris felbontást jelent. Drága hugicám fűz mindig azzal, hogy a világ bináris, igen és nem, fekete és fehér, ó ha tudná a drága hogy én hány évet nyomtam le a BINÁRISTOMBAN !! Oda voltam bezárva bizony, a Kvadromatikámmal együtt! De azóta kiszabadultam, és megismertem a Fuzzy logikát és a transz-logikát, valamint a négyértékű kvadronlogikát is! Szóval ki lehet lépni a bináristomból. De addig is a bináris tombol! Legalábbis 76-ban ezzel folytatódott a Kvadromatyi meghatóan szép története. Amit ki tudja hány év alatt tudok csak bepötyögni a gépbe!!!

Persze vannak egymást és önmagukat végtelenszer tartalmazó halmazok, pl. a következő kedvencem: (szegény Mota, nála csak 79-ben, 80-ban jöttek elő a SIÓ-k, SUÓ-k!)

$$y = \sqrt{x + \sqrt{x + \sqrt{x + \sqrt{x + \sqrt{x}}}}} \ldots$$

most kérdés hogy ez mennyi?

Egyszerű trükkel megtudható, ti. emeljük négyzetre, és akkor azt kapjuk hogy

$$y^2 = x + \sqrt{x + \sqrt{x + \ldots}}$$

vagyis $y^2 = x + y$, és ez megoldható!

$$y^2 - y - x = 0, \quad y = \pm\frac{\sqrt{1+4x}+1}{2}$$

A képlet át is rendezhető így hogy

$y = y^2 - x$,

és már csak egy pici pricc kell bele:

$y := y^2 - x$,

és máris a Mandel-processzel ekvivalens képletet látunk!

80-ban a képlet így módosult:

$$y = \pm\sqrt{x \pm \sqrt{x \pm \sqrt{x}}} \ldots$$

ez egy olyan görbét definiált, amelynek kontínuumnyi íve van! Ezt a jószágot el is neveztem Szépiotrixnek.

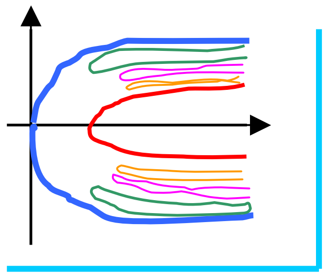

Lehet hogy a görbe nem pontosan ilyen, de a lényeg látszik, hogy valami fraktálfélével van dolgunk.

1975.03.30
Végtelen sok, egymáshoz igen közeli frekvenciájú állapot-kvadron megvalósulása vagyok, és egyetlen állapotom az önmagamban-tenyészés. A kvadronok elhangolódnak, az állapotok szétterülnek, finom fonalakra hasadnak, az idő végtelen lüktető felkiáltójelre bomlik. Átlátszó vagyok, s elveszek magamban, mint a víz a vízben. Puha állapotok, egyöntetű fehérség.

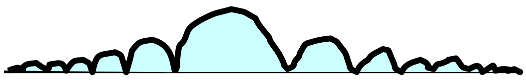

Így oszlik meg bennem a világ. A végtelenség elvész a csöndben. Az eszmék végtelen átélését akartam, s elmerültem a legegyöntetűbb ürességben.

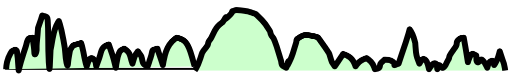

Ilyennek kéne lennem. Kvadronpolip, amely a csápjait a végtelen Naishi-térbe nyújtja.
Míg az állapotrohanások zajlanak, a Kvadron megáll mint egy gigászi hullámhegy, s csak lassan terül szét, hogy a tenger valamely pontján újra kibontakozzon.
(Magyarázat: Sebbenzin – szeánsz!)

De hiszen ez nem más, mint a Kisherceg elefántja! Amit lenyelt egy óriáskígyó! Ezek szerint 75-ben már volt a kezemben a könyv, de sehol sincs említve. Ja, amit a gyerek egyszer meglát, az örökre elraktározódik, és egyszer csak előjön…

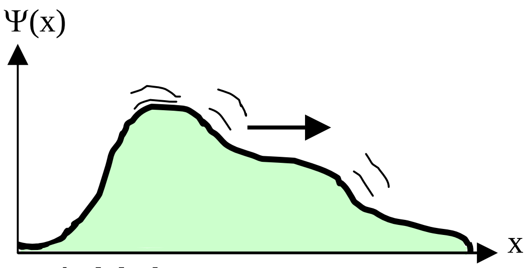

Ezt észleljük.

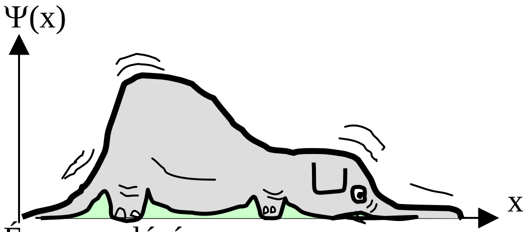

És ez a valóság . . . .

Ezzel lassan befejezzük a kirándulásunkat a Naív Kvadromatika világában. A továbbiakban a matek és a fizika néhány diszciplináját elemezzük, melyek elengedhetetlenek a Kvadromatika fogalomalkotásának megértéséhez. Ilyen a Topológia, a Mértékelmélet, a Valószínűségszámítás, a Halmazelmélet, a Függvényterek és Operátorok elmélete, a Vektoranalízis és még sokminden. Megkísérlem felidézni az akkori fogalmaimat, eredetüket, bár nehéz lesz minden scifit előszedni, főleg Asimovra és Lemre gondolok, akik kulcsfontosságú gondolatokkal ajándékoztak meg. Nélkülük nem lenne teljes a mű.
(Psszt, így se teljes!!) Hamar eljutottam oda, hogy végtelen dimenziós vektorokkal kell babrálni, ahogy a kvantumfizika is teszi, de nem egészen úgy. Szerintem a dialmat néhány tétele is ide kívánkozik. Úgy tűnik, a Kvadromatika maga is egy végtelen dimenziós labirintussá terebélyesedett, amelyben lehet ide-oda bolyongani, de nagyon nehéz bizonyos konkrét célokat megtalálni. Ebben a labirintusban öröm bolyongani, millió csoda vár ránk, a világ megértése a tét, és felragyog végre az Igazság Gyémánt – Prímfénye! Amely egységes keretbe foglal mindent, a csillagoktól az atomokig, és elvisz minket az Emberiség bölcsőjéig, amely a csillagokban ringott! Óm Para Olla Govanna!